

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Š., bytom Z., právne zastúpeného advokátom JUDr. I., Advokátska kancelária H., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát**, Kuzmányho č. 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného KRP-DI-OBCP-P-114/2010 zo dňa 18.6.2010, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/19739/2010-109 zo dňa 10.2.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/19739/2010-109 zo dňa 10.2.2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 77,29 € k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. I., do 10 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zrušil z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP rozhodnutie žalovaného č. KRP-DI-OBCEP-P-114/2010 zo dňa 18.6.2010 a prvostupňové rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach, Okresného dopravného inšpektorátu Michalovce, č. ORP-247a/DI-S-2009 zo dňa 31.3.2010. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy úspešnému žalobcovi vo výške 493,40 €.

Napadnutým správnym rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/, l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a uložení pokuty v sume 16 €.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že správne orgány neodstránili bez všetkých pochybností zásadný rozpor medzi tvrdením a dôkazmi žalobcu, že bicykel v čase nehody tlačil a tvrdením správnych orgánov svedčiacich tomu, že žalobca bicykel viedol. Správne orgány pred rozhodnutím o vine a treste žalobcu nemali spoľahlivo zistený skutkový stav veci a preto rozhodnutia oboch stupňov nenapĺňajú obsah ustanovenia § 46 Správneho poriadku (ďalej len „SP“). Súd predovšetkým poukázal na zásadu materiálnej pravdy a na skutočnosť, že správne orgány nezistili riadne, úplne a presne skutočný stav veci v zmysle § 32 SP, nevysporiadali sa dostatočne s dôkazmi, ktoré si pre svoje rozhodnutie zaobstarali. Pripomenul, že správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch, čo však neurobil (značne odlišné závery znaleckých posudkov, nevysvetlenie pochybností žalobcu vyplývajúcich z posudkov MUDr. K. a Ing. G.). Správne orgány sa podľa názoru súdu nevysporiadali dostatočne so zistenými skutočnosťami svedčiacimi v prospech žalobcu, ktoré nasvedčovali tomu, že žalobca v čase nehody bicykel tlačil vedľa seba – tak, ako to vyplýva z posudku MUDr. S. a zo záznamu o podaní vysvetlenia A. z 8.1.2010.

Krajský súd konštatoval, že existujú značné pochybnosti v tejto otázke, ktorú vzhľadom na rozpory znaleckých posudkov MUDr. K. a Ing. G. v porovnaní s posudkom MUDr. S. bude potrebné jednoznačne zodpovedať, rozpory odstrániť a s rozpormi sa

vysporiadať v novom rozhodnutí po zabezpečení si kontrolného posudku. Zdôraznil, že znalecký posudok zabezpečený žalobcom je rovnocenný s posudkami zabezpečenými žalovaným a tým, že prvostupňový správny orgán rozhodol napriek žiadosti žalobcu o vyčkание do predloženia posudku MUDr. S. bez tohto posudku, odňal tým žalobcovi jeho právo predkladať v konaní dôkazy. Ak žalovaný neuznal argumentáciu znalca MUDr. S. len tým, že skonštatoval, že MUDr. S. nemal dostatočné podklady k podaniu znaleckého posudku, bez uvedenia, aké iné podklady by mal znalec ešte zohľadniť a v tomto smere ani nedoplnil dokazovanie vypočutím MUDr. S., na rozdiel od predchádzajúcich znalcov, ktorých vysvetlenia si zabezpečil, súd skonštatoval, že správny orgán nezistil dostatočne skutkový stav na posúdenie veci a v tom videl dôvod na zrušenie správnych rozhodnutí oboch stupňov.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie a žiadal ho zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie. Trval na tom, že v konaní boli použité všetky prostriedky na objasnenie skutkového stavu veci, dôkazy boli obstarané zákonným spôsobom, sú hodnoverné a presvedčivé a správne orgány na oboch stupňoch postupovali v súlade so základnými pravidlami konania.

Uviedol, že výpoveď svedkyne A., podaná až rok po nehode, bola pre účely správneho konania neprijateľná pre značné rozpory a podstatné nezrovnalosti so skutočnosťami zaznamenanými orgánom objasňujúcim dopravnú nehodu priamo na mieste (poveternostné podmienky a viditeľnosť, poloha žalobcu po zrážke...). Rovnako tak bol pre správne konanie podľa žalovaného neprijateľný znalecký posudok MUDr. S., pretože znalec sa nezaoberal skutočnosťami dôležitými pre posúdenie vzniku dopravnej nehody, pretože posudok vypracoval bez podkladov (príslušný spisový materiál) majúcich podstatný vplyv na závery znaleckého dokazovania. Uviedol, že znalec v tomto posudku na otázku, aká bola mechanika vzniku poranení v dôsledku zrážky s motorovým vozidlom, odpovedal popisom vzniku zranení týkajúcich sa otvorenej zlomeniny hornej časti pravého predkolenia, no žalobca utrpel mnohé ďalšie početnejšie poranenia, vznikom ktorých sa znalec nezaoberal; znalec sa nezaoberal ani otázkou vzniku poškodenia vozidla v súvislosti so vznikom zranení žalobcu. Žalovaný zdôraznil, že znalec v posudku nezohľadnil prvotné a preto neopakovateľné dôkazy zistené príslušným orgánom priamo na mieste dopravnej nehody, ktoré majú podstatný vplyv

na závery znaleckého posudku. Preto hoci prvostupňový správny orgán rozhodol bez posudku MUDr. S., žalovaný sa v odvolacom konaní týmto posudkom zaoberal a zhodnotil ho v súlade s ďalšími dôkazmi.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť a zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 314,18 €. Podľa neho je stanovisko žalovaného v zásade budované na rovnakých argumentoch ako v predchádzajúcich podaniach. Poukázal na to, že správne orgány boli v priestupkovom konaní konfrontované s viacerými nezrovnalosťami v skutkových zisteniach (tak ako boli opísané v žalobe z 23.7.2010), no správny orgán miesto toho, aby ich odstránil, nemenne zotrval na svojich postojoch a práve v tom spočíva podľa žalobca vada konania, pre ktorú boli správne rozhodnutia zrušené. Preto ak žalovaný, vedomý si nezrovnalostí a rozporov v zisteniach, tieto neodstránil, porušil tak § 32 ods. 1 a § 46 ods. 1 SP, čoho dôsledkom je nezákonné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 8. novembra 2011 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplýva, že prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. p. ORP-247a/DI/S-2009 zo dňa 31.3.2010 uznal žalobcu vinným zo spáchania dopravného priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/, l/ zákona o priestupkoch, za čo mu uložil pokutu vo výške 16 €. Priestupku sa žalobca mal dopustiť tým, že dňa 4.12.2008 v čase o 17.40 hod. viedol ako vodič neosvetlený bicykel a pri prechádzaní ulice z miesta ležiaceho mimo cesty po priechode pre chodcov nedal prednosť v jazde osobnému motorovému vozidlu továrenskej značky Renault Clio, EČV M. (ktoré

vedol vodič M.) idúcemu z pravej strany po hlavnej ceste, čím došlo k zrážke tohto vozidla a žalobcu; žalobca svojim konaním porušil § 20 ods. 1 a § 56 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. premávke na pozemných komunikáciách.

Toto rozhodnutie napadol žalobca odvolaním, v ktorom správnom orgáne vytýkal, že sa nevysporiadal riadne s predloženými dôkazmi, neodstránil vytýkané rozpory v dôkazoch, predovšetkým v časti týkajúcej sa znaleckých posudkov vypracovaných Ing. G. MUDr. K. a nevysvetlil, akými úvahami sa riadil, keď niektoré dôkazy nebral do úvahy vôbec a iné – napriek ich faktickému spochybneniu – vzal do úvahy v celom rozsahu. Žalobca zdôraznil najmä rozpory a nezrovnalosti v uvedených posudkoch a na to, že napriek podaným vysvetleniam znalcov tieto nezrovnalosti neboli odstránené. K posudku znalca Ing. G. uviedol, že nemožno súhlasiť s jeho záverom o tom, že žalobca na bicykli sedel, keďže znalec vychádzal len z tvrdenia vodiča auta a z vyjadrenia ďalšieho znalca MUDr. K., hoci podľa výpovede svedkyne V. žalobca bicykel tlačil. Tento záver je jednoznačný aj podľa názoru znalca MUDr. S., ktorý vyhotovil znalecký posudok č. 36/2010 a ktorý prvostupňový orgán nemal k dispozícii, lebo na jeho predloženie pred vydaním rozhodnutia nevyčkal. Posudku Ing. G. ďalej vytýkal to, že znalcom použitý postoj žalobcu k bicyklu popiera základné zistiteľné skutočnosti – žalobca je nižšej postavy a preto nie je možné, aby mal ťažisko posunutú dozadu tak, ako v modelových situáciách použitých v posudku. Nesúhlasil s vyjadrením znalca, že hmotnosť a výška osoby použité pri počítačovej simulácii nemajú vplyv na závery znaleckého dokazovania, pretože tieto premenné priamo ovplyvňujú pohyb telies v prípade nárazu na iný predmet. Ďalej posudku vytýkal, že znalec nebral do úvahy reakčný čas pre brzdenie a následnú brzdnú dráhu, z ktorých vyplýva, že vodič vzhľadom na vzdialenosť od bodu zrážky do bodu zastavenia (podľa výpovede svedkyne V.) sa pohyboval rýchlosťou cca až 67 km/h, čím porušil dopravné predpisy. Poukázal na skutočnosti svedčiace tomu, že vodič mal možnosť žalobcu v dostatočnej vzdialenosti od zrážky vidieť. Ak by teda vodič šiel maximálnou povolenou rýchlosťou 40 km/h a dodržal by techniku jazdy, zrážke by predišiel.

K znaleckému posudku MUDr. K. uviedol, že znalec neodstránil nejasnosti a zdôraznil, že jeho odborne nezdôvodnený názor, že sedel na bicykli v čase zrážky, bol základom pre hypotézu formulovanú ďalším znalcom Ing. G.. Podľa názoru žalobcu sa mal

znalec podrobne vyjadriť k otázke mechaniky vzniku zranení a zdôvodniť svoj názor, že k zraneniam nemohlo dôjsť, ak by žalobca na bicykli nesedel. Za odborné zdôvodnenie nemožno považovať len konštatovanie, že ak bicykel tlačil, tak by „...nebol vymrštený až na strechu a čelné sklo OMV...“ a že „... pri vedení bicykla po jeho pravej strane by mohli byť i iné druhy zranenia cyklistu...“. V súvislosti s tým znovu zdôraznil, že znalec MUDr. S. vo svojom posudku s určitosťou potvrdil, že žalobca v čase nehody bicykel tlačil, kráčal vedľa neho po svojej pravej strane a tiež, že zranenie pravého predkolenia bolo s určitosťou výsledkom nárazu rámu bicykla na hornú časť pravého predkolenia.

O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný dňa 18.6.2010 tak, že ho zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil, keď konštatoval, že prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní vychádzal z listinných dôkazov a podkladov obstaraných zákonným spôsobom, a v súlade so základnými pravidlami konania a hodnotenia dôkazov, ktoré je vecou správnej úvahy, zabezpečil presné a úplné zistenie skutočného stavu veci. K odvolacím námietkam žalobcu uviedol, že znalec MUDr. S. „sa nezaoberal skutočnosťami dôležitými pre posúdenie vzniku dopravnej nehody, nakoľko znalecký posudok vypracoval bez podkladov, ktoré majú podstatný vplyv na závery znaleckého dokazovania...“. Uviedol tiež, že znalec sa nezaoberal vznikom ďalších zranení, okrem poranenia pravého predkolenia. Posudok MUDr. S. preto pre účely správneho konania označil za neprijateľný z dôvodu, že znalec v znaleckom posudku nezohľadnil prvotné a neopakovateľné dôkazy zistené orgánom objasňujúcim dopravnú nehodu priamo na mieste.

Podľa § 32 SP správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania (ods. 1).

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (ods. 2).

Podľa § 46 SP rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 SP v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zrušení rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu o uznaní žalobcu vinným zo spáchania dopravného priestupku, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté správne rozhodnutia oboch stupňov, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Žalovaný nenamietal rozsudok krajského súdu v časti o trovách konania a preto sa ním v tejto časti odvolací súd nezaoberal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami žalovaného a pokiaľ dospel k záveru o tom, že správne rozhodnutia boli vydané bez dostatočného zistenia skutkového stavu, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý správne rozhodnutia zrušil z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP, považovať za správne.

Krajský súd správne poukázal na to, že správne orgány neodstránili rozpor v tom, či žalobca bicykel v čase zrážky s vozidlom viedol alebo kráčajúc popri ňom tlačil. Správny orgán prvého stupňa nevyčkal na znalecký posudok MUDr. S. predložený v konaní žalobcom a rozhodol bez neho, no žalovaný správny orgán, hoci mal tento posudok už k dispozícii, sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal závermi vyplývajúcimi z toho posudku a síce, že

žalobca s určitosťou – vzhľadom na charakter poranenia pravého predkolenia – bicykel tlačil. Žalovaný sa v rozhodnutí vôbec nevysporiadal s vyššie uvedenými námietkami žalobcu (o nesprávnych údajoch pri nasimulovaní situácie v čase nehody, pravdepodobnej vyššej rýchlosti vozidla, ktoré do žalobcu narazilo...) a tvrdenými rozpormi v zabezpečených dôkazoch; niektoré námietky v rozhodnutí ani nespomenul, čo je v priamom rozpore s povinnosťou správneho orgánu vyplývajúcou z ustanovenia § 47 ods. 3 SP – uviesť, ako sa pri rozhodnutí vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania.

Treba poukázať aj na ďalší rozpor, ktorý videl odvolací súd v tom, že žalovaný v odvolaní v súvislosti s výpoveďou svedkyne V., resp. s vysvetlením, prečo jej výpoveď nemožno brať do úvahy, okrem iného uviedol, že táto tvrdila, že v čase nehody bola hmla, hoci zo zápisnice o obhliadke miesta vyplýva, že poveternostné podmienky neboli sťažené. Zo spisového materiálu žalovaného – konkrétne z výpovedí vodiča H. zo dňa 4.12.2008 ako aj svedkyne V. zo dňa 22.12.2008 však vyplýva, že v čase nehody bola tma, vozovka bola mokrá (čomu nasvedčuje aj fotodokumentácia z miesta dopravnej nehody v čase nehody nachádzajúca sa v priestupkovom spise), slabo pršalo, bolo zamračené a viditeľnosť bola slabá, pouličné osvetlenie bolo v prevádzke, no vozovku a priechod pre chodcov osvetľovalo nedostatočne. Kým zo záznamu o dopravnej nehode zo 4.12.2008 vyplýva, že „vozovka bola mokrá, ulica neosvetlená pouličným osvetlením“, zápisnica o vykonanej rekonštrukcii dopravnej nehody uvádza, že „v čase rekonštrukcie je viditeľnosť dobrá, povrch vozovky suchý, bezvetrie, podmienky totožné ako v čase nehody“, pričom zníženú viditeľnosť pripustil správny orgán pripomenutím povinností cyklistu v takejto situácii aj v uznesení o postúpení veci (ČVS:ORP-180/DI-MI-2008 zo 16.4.2009). V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že aj znalci MUDr. K. a Ing. G. vychádzali z iných údajov o viditeľnosti a stave vozovky ako tvrdil účastník nehody a svedkyňa – vodička, ktorá sa v rozhodnom čase na mieste nehody nachádzala, čo predstavuje ďalší podstatný rozpor v zisteniach správnych orgánov a v podkladoch (posudkoch), z ktorých tieto vychádzali.

Okrem toho sa žalovaný nevysporiadal ani s ďalšími zisteniami, podľa názoru odvolacieho súdu nie nepodstatnými pre ustálenie zodpovednosti žalobcu, na ktoré poukazoval už v priestupkovom konaní jeho zástupca, ktoré spočívali v konaní vodiča H.. Žalovaný nezaujal stanovisko k zisteniam, že vodič idúci vyššou ako povolenou rýchlosťou

spozoroval žalobcu, ktorý sa v čase nárazu mal už nachádzať na prechode pre chodcov v pravom jazdnom pruhu, len na vzdialenosť troch metrov (podľa jeho výpovede), pred stretom so žalobcom a ani bezprostredne po ňom vôbec nebrzdil, ale mal len vykonať manéver vľavo, tieto vo vzájomnej súvislosti s konaním žalobcu neanalyzoval a žiadnym spôsobom nevyhodnotil.

Preto keď žalovaný rozhodol napriek uvádzaným značným rozporom a nezrovnalostiam o okolnostiach nehody, tieto neodstránil a vôbec sa nevysporiadal s tvrdeniami a dôkazmi predkladanými žalobcom, nemožno konštatovať, že jeho rozhodnutie bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, čo dostatočne odôvodňuje záver o potrebe zrušenia aj prvostupňového správneho rozhodnutia a nutnosti vrátiť mu vec na nové konanie, v ktorom bude potrebné odstrániť vytýkané rozpory, doplniť zistený skutkový stav kontrolným posudkom vzhľadom na výrazne rozdielne závery posudkov, z ktorých vychádzal správny orgán a posudku vyhotoveného na objednávku žalobcu, tento náležitým spôsobom vyhodnotiť a svoje závery spolu so stanoviskom k zneseným námietkam dostatočne obsažne uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými i právnymi závermi krajského súdu, na ktoré v podrobnostiach odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP). Keďže odvolacie námietky žalovaného, ktoré boli v podstate totožné s jeho tvrdeniami obsiahnutými vo vyjadrení k žalobe žalobcu a s ktorými sa krajský súd vysporiadal, neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť jeho rozsudku, odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky z § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP, keď žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnému žalobcovi a to celkovo v sume 77,29 €. Pri určení výšky trov postupoval odvolací súd podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhl.“) a žalobcovi priznal náhradu trov za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 29.3.2011 – podanie na súd podľa § 14 ods. 1 písm. b/ vyhl.), za ktorý vo veciach preskúmania rozhodnutia o priestupkoch patrí odmena vo výške jednej trinástiny

výpočtového základu (v roku 2011 činil výpočtový základ 741 €), teda odmena 57 €; k tomu prináleží režijný paušál podľa § 16 ods. 3 v sume 7,41 € a 20% DPH v sume 12,88 €.

Právny zástupca si síce vyčíslil odmenu za dva úkony právnej služby, treba však zdôrazniť, že odmenu za prevzatie veci nebolo možné priznať, pretože advokát žalobcu zastupoval už v správnom konaní ako aj v prvostupňovom súdnom konaní a za prevzatie veci mu bola priznaná odmena rozsudkom krajského súdu. Treba tiež zdôrazniť, že advokát si nesprávne uplatňoval odmenu za úkon právnej služby vypočítanú ako 1/6 z výpočtového základu, hoci ustanovenie § 11 ods. 4 vyhl. stanovuje v priestupkových veciach základnú sadzbu tarifnej odmeny ako 1/13 z výpočtového základu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 8. novembra 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová